

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρῶν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὁπθρασίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 12. Τριμηνος δρ. 12.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
ναι τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνος καὶ Τριμηνος ἀναλόγως.

ΙΔΡΥΘΗ Τῇ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἰουνίου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 31

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Καταλαβαίνετε, τώρα, ὅτι τὸ τμήμα τοῦ Μποσκέ δὲν εἶχε πιά τὸ δικαίωμα νὰ ὑποχωρήσῃ, γιατί δὲν ὑπῆρχε διέξοδος. Θὰ κατακυλοῦσε στὴν κατω-
πόρτια, θὰ συντριβόταν στοὺς βράχους καὶ ἡ καταστροφή του θάχε μεγάλη ἐπίδραση στὴν ἐκδασὴ τῆς μάχης.

Ὅσοο σαρανταοχτὼ χι-
λιάδες πύρινα στόμια εἶχαν
στραφῆ ἑπάνω στὰ δώδεκα
κανόνια τῆς ἡρωϊκῆς πυροδο-
λαρχίας.

Ξαφνικά, στὸ πλευρὸ τοῦ
ἐχθρικοῦ πυροβολικοῦ φάνηκε
τμήμα ἱππικοῦ καὶ σὲ λίγο
ἦταν εὐκολο νὰ διακρίνῃ κα-
νὲς δυὸ οὐσσάρων καὶ
δυὸ σόντιες κοζάκων ν' ἀνα-
πτύσσονται ἐτοιμες γιὰ ἐπέ-
λαση.

Ὁ ταγματάρχης Καρδιναὶκ
εἶδε πρῶτος αὐτὲς τὲς κινή-
σεις καὶ σούφρωσε τὰ φρύδια:
Στὲς ὀκτὼ χιλιάδες δόρατα
τῶν Ρώσων δὲν εἶχε ν' ἀντι-
τάξῃ παρὰ ἐξήντα Γαλλικὰ
σπαθιά!

Πίσω του ἦταν ὁ βράχος
ποὺ ἔπεφτε κατακόρυφος στὴ
θάλασσα. Γιατὶ αὐτὸς εἶχε
κρατήσῃ τὸ δεξιό, γυρίζον-
τας τὴν ράχη στὴ θάλασσα,
γιὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ πυρο-
βολικό, μετὰ τὴν δια-
ταγὴν τοῦ στρατηγοῦ.

Μακριά, πέρα στὸν κάμπο,
τὰ τάγματα τοῦ Καντρομπέρ,
τοῦ Φαρέ καὶ τοῦ πρίγκηπος
Ναπολέοντος φαίνονταν σὰ μι-
κρὰ τετράγωνα κόκκινα καὶ
μαύρα. Μ' ὅλο ποὺ βάδιζαν

πολὺ γρήγορα, ἡ ἀπόστασις ἔκανε νὰ
φαίνωνται ὅτι βραδυποροῦσαν.

Θάφθαναν ἄραγε στὴν κρίσιμη
στιγμὴ;

Ὁ στρατηγὸς Μποσκέ πέρασε καλ-
πάζοντας τὸ μέτωπο τῆς παρατάξεως.

—Θάρρος, παιδιά! εἶπε. Ἄν δὲν
εὕρουμε τὴν νίκη, θὰ μᾶς εὕρῃ ὁ θάνα-
τος ἐδῶ.

—Θὰ νικήσουμε, στρατηγέ μου!
ἀπάντησαν οἱ ζουάδοι.

Ἦστε γύρισε πρὸς τοὺς Τούρκους.

Ἐκεῖνοι, ἀσυνήθιστοι σὲ πυρὰ πυρο-
βολικοῦ, ἔσκυβαν στὸ πέρασμα κάθε

ὁρίδας καὶ τὴ «χαιρετοῦσαν» κατὰ τὴ
στρατιωτικὴ ἔκφραση.

—Ἀπάνω τὰ κεφάλια! φώναξε ὁ
Μποσκέ. Οἱ ὁρίδες προτιμοῦν ἐκείνους
ποὺ τὲς χαιρετοῦνε.

Κι' οἱ Τούρκοι φιλοτιμήθησαν νὰ
πάψουν τὲς χαιρετούρες.

Τώρα οἱ Ρώσοι εἶχαν πιά ἀναπτυ-
χθῆ. Οἱ γραμμὲς τῶν οὐσσάρων καὶ
τῶν κοζάκων ἀπείχαν μόνον ὀκτακόσια
μέτρα. Τὰ σπαθιά ἐλαμπύριζαν στὸν
ἥλιο. Οἱ κοζάκοι κρατοῦσαν τὸ ἀρι-
στερό.

Οἱ Κοζάκοι!... Δυὸ ἄτυχες ἐκστρα-
τεῖες, στὰ 1814 καὶ 1815,
τοὺς εἶχαν γνωρίσει στὸ Γαλ-
λικὸ στρατό. Ἡ φήμῃ τοὺς
παρίστανε ἡμιαγρίους, ντυμέ-
νους μὲ δέρματα ζώων, μὲ
ψηλὰ καλπάκια ἀπὸ γουνα-
ρικό, νὰ καλπάζουν ἀκούρα-
στοὶ μέσα σ' ἐρείπια καὶ σὲ
πυρκαϊές.

Καὶ κεῖνα τὰ πελώρια δό-
ρατα; Τί νὰ κάνῃ ἓνας ἱπ-
πέας μὲ τὸ κοντὸ του σπαθί;
Πόση ἀγωνία στὴ σκέψη ὅτι,
πρὶν προφθάσῃ νὰ χρησιμο-
ποιήσῃ τὸ σπαθί, θὰ ἦταν
τρυπημένοι ἴσως, αὐτοὶ καὶ
τ' ἄλλοι τοὺς ἀπὸ τὸ μακρὺ
σίδηρο τῶν κοζάκων!

Σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμη στιγμῇ,
ὁ Καρδιναὶκ μάζεψε ὅλη του
τὴν ψυχραιμία.

Ἔσυρε τὸ σπαθί του, πήρε
μιὰν ἀτάραχη ἔκφραση καὶ
εἶπε:

—Παιδιά! Τὸ ἱππικὸ ποὺ
περιμένει ἐπέλαση χωρὶς νὰ
κινῆται, εἶναι χαμένο. Θὰ κά-
νουμε λαιπὸν καὶ μεῖς ἐπέλα-
ση. Μὰ ὕστερα θὰ λοξέψουμε
δεξιὰ, γιὰ ν' ἀποφύγουμε τὴν
ἐπίθεσιν καὶ γιὰ νὰ πλευρο-
κοπήσουμε τοὺς Κοζάκους...
Λοιπόν: Ὅλοι μαζί μου! Ἄν
ἐγὼ πέσω, ὁ Σωτερότ θ' ἀνα-
λάβῃ τὴν διοίκησιν. Ἐμεῖς εἴ-
μαστε ὅλο-ὅλο τὸ ἱππικὸ τοῦ

«Τὸ σπαθί του χάθηκε στὰ στήθη τοῦ γέρου σημαιοφόρου...»
(Σελ. 242, στ. γ')

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ

Αγαπητοί μ' υ

ΙΑ μέρα, απ' αὐτὲς τὲς δόλ-
χρυσες, πού ὁ
Φοῖβος, ὁ ἄρμα-
τοδρόμος τοῦρα-
νοῦ, — ὅπως τόσο
ὁμορφα φαντά-
σθηκαν οἱ ἀρχαῖοι
τὸν ἥλιο, — ἐτό-
ξευε τὰ βέλη του
καυτερὰ, ἀναγκάστηκε νὰ βγῶ
καὶ νὰ κάμω μιὰ μεγάλη περιπλά-
νιση καταμεσήμερα. Γύρισα στὸ σπῆτι
μὲ τὸ στόμα φρυγμένο, μὲ τὴ γλῶσσα
κολλημένη στὸ λάρυγγα, καταδιψα-
σμένος. α — Ἀμάν! φώναξα, νερό! —
δῶστε μου ἕνα ποτήρι κρύο νερό! —
Ἀδύνατο! — Δὲν ἔχετε; — Ἐχουμε,
καὶ παγωμένο! ἀλλὰ πρέπει πρώτα νὰ
ξεϊδρώσης. — Μπρέ, ἀμάν! — Τίποτα! —
Ἐπρεπε νὰ καθήσω καὶ νὰ περι-
μένω, νὰ ὑποστῶ ἀκόμα τὸ μαρτύριο
τοῦ Ταντάλου, πού γινόταν δξύτερο
μπροστὰ στὴν παγωνιέρα μὲ τὸ νερό.
Κι' ἀφοῦ πέρασε κάμποση ὥρα, — ἐγὼ
τὸ ξέρω πῶς! — κι' ἔκριναν πιά πῶς
δὲν μπορούσε νὰ μὲ βλάψῃ, μούφεραν
ἕνα ποτήρι ξέχειλο, θαμπό απ' τὴν
πολλή κρυάδα. Ἀχ, τί εὐδαιμονία!
ἄχ, τί ἀπόλαυση!.. Κι' ἐνῶ αἰσθανό-
μουν τὸν ὑγρὸ ἐκεῖνο πάγο νὰ περνᾷ
ἀπ' τὸ λαιμό μου, νὰ χύνεται μέσα
μου, νὰ μὲ δροσίξῃ καὶ νὰ μὲ ἀναζωο-
γονῇ δάκερο, σύγκορρο, δόλοφυχο, —
μοῦ ἦλθε φυσικότατα ἡ σκέψη: Ὑπάρ-
χει στὸν κόσμο μεγαλύτερη εὐτυχία
ἀπὸ ἕνα ποτήρι νερό, πού
τὸ πίνει κανεὶς ὅταν γυρίζῃ στὸ σπῆτι
του, Ἰούλιο μῆνα, ἀπὸ μιὰ μεσημε-
ριάτικη περιπλάνηση;

Φυσικότατα πάλι, συλλογίστηκα
καὶ τὸ ἀντίθετο. Ὅπως δηλαδὴ τώρα
πού καιγόμουν, δροσίστηκα μὲ τόση
ἡδονή, προσπάθησα νὰ θυμηθῶ, νάνα-
παρastiῶ, τί αἰσθανόμουν καὶ τὸν
χειμῶνα, τότε πού κρύωνα, πού ξεπά-
γιαζα, πού τουρτουρίζα, καὶ μὲ ζέσταινε
ἕνα θερμὸ ποτό, μὲ ἀναμμένη σόμπα,
ἕνα βαρὺ ροῦχο ἢ σκέπασμα. Ἦδο-
νές, εὐτυχίες βέβαια κι' οἱ δύο. Ποιὰ
ὁμῶς εἶναι ἡ μεγαλύτερη: ἡ χειμω-
νιάτικη ἢ ἡ καλοκαιρινή; — Ἐ, λοιπὸν
δὲν μπόρεσα νὰ φτάσω σὲ κανένα
συμπέρασμα. Κι' ἐπειδὴ εἶχα ξαναζε-
σταθῇ, ἦπια κι' ἄλλο ἕνα ποτήρι,
συλλογίζόμενος τὸ παλιὸ ἐκεῖνο ρητό,
ὅτι ἡ παροῦσα εὐτυχία εἶναι πάντα
ἡ μεγαλύτερη, γιατί παροῦσαν ἀνάγκη
θεραπεύει.

Τῆς ἴδιας ἡμέρας ἢ τῆς ἄλλης, —
δὲν θυμοῦμαι τώρα καλά, — τὸ δειλινό,

μου συνέβη κάτι παρόμοιο: Ἐκεῖ πού
ἐργαζόμουν, σκυμμένος στὸ τραπέζι
μου κι' ἀπρόσεχτος στὰ ἔξω, ἕνα
ζωηρό, γλυκὸ κόκκινο φῶς μ' ἔκαμε
νὰ στραφῶ πρὸς τὸ παράθυρο. Κι'
εἶδα ἕνα θέαμα τόσο ἐκτακτό, πού
τάφησα ὅλα, ὤρμησα ἐκεῖ καὶ στάθηκα
πολλὴν ὥρα μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Μὰ
πῶς νὰ το περιγράψω;

Ἀπὸ τὸ παράθυρό μου, πρέπει νὰ
ξέρετε, — καθαυτὸ ἀθηναῖκο παρά-
θυρο, — φαίνεται δάκερη ἡ Ἀκρό-
πολη σὲ μιὰ ἀπὸ τὲς πρὶν γραφικὲς τῆς
ὄψεις. Ἀπὸ πάνω λοιπὸν ἀπ' τὴν
Ἀκρόπολη, ὁ οὐρανὸς καιγόταν. Κἀν
μεγάλα, πελώρια, παράξενα σύννεφα,
εἶχαν πάρει φωτιά ἀπ' τὴ δύση κι' ἡ
λάμψη τῆς οὐράνιας αὐτῆς πυρκαϊᾶς,
τῆς κατακόκκινης, κοκκίνιζε ἐλαφρό-
τερα καὶ τὸ τοπίο. Τὸ περιεργο
ἦταν, ὅτι παρόμοια σύννεφα, ἀλλοῦ
πυκνότερα κι' ἀλλοῦ ἀραιότερα, ἀλλοῦ
μονοκόμματα κι' ἀλλοῦ κομμάτια-
σμένα, σκέπαζαν ὅλο σχεδὸν τὸν
οὐρανὸ: καὶ στὴν ἀνατολὴ καὶ στὴ
δύση, καὶ στὴ μεσημέρια καὶ στὸ
βορρῖα. Ἀνέβαιναν ἀπ' ὅλους τοὺς ὀρί-
ζοντες καὶ συναπαντιόνταν ψηλά, σχε-
δὸν στὸ ζενίθ. Μόνο λίγα κομμάτια
γαλάζια, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, φαίνονταν μέσα
στὴν ἀπέραντη αὐτὴ πορφύρα, ἀλλοῦ
βαθύτερη κι' ἀλλοῦ ἀνοιχτότερη. Ἔτσι
τὴν ὥρα ἐκείνη, ἡ Ἀθήνα ὅλη ἔπλεε
σὲ μιὰ κοκκινιάδα, σκεπασμένη ἀπὸ
ἕναν ὀλοκόκκινο συννεφένιο ὅλο.

Τί ὁμορφο, τί ἐκτακτό καὶ τί...
ἀπίστευτο, ἀν τὸ ζωγράφισε κανένας!
Συλλογίστηκα τότε πῶς τέτοιες κοκκι-
νάδες μόνο τὸ Φθινόπωρο παρου-
σιάζει. Εἶναι μιὰ ἀπὸ τὲς ὁμορφίες του
ἡ πυρκαϊὰ αὐτὴ πού ἀνάβει στὸ βασί-
λεμα ὁ ἥλιος. Καὶ πάλι μοῦ γεννῇ
θῆκε ἡ σκέψη: τὸ Φθινόπωρο ἄραγε
εἶναι πρὶν ὁμορφο ἀπὸ τὸ Καλοκαίρι;

Προσπάθησα νὰ θυμηθῶ, νάναπαρ-
στήσω μερικὰ φθινοπωριάτικα ἡλιοθα-
σιλέματα, δειλινὰ τοῦ Σεπτέμβρη καὶ
τοῦ Ὀκτωβρίου, καὶ νὰ συγκρίνω. Ἀλλὰ
καὶ πάλι δὲν ἔφτανα σὲ συμπέρασμα.
Ἡ παροῦσα στὰ μάτια μου ὁμορφιά
μοῦ φαίνονταν καὶ πάλι ἀσύγκριτη.
Ἐκεῖνος ὁ Παρθενώνας μέσ' στὸ κόκ-
κινο βάθος, κοκκινωπὸς κι' αὐτός, μὲ
τὸ πελώριο φλόγινο σύννεφο ἀπὸ πάνω
του, ἀποτελοῦσε ἀληθινὰ μιὰ εἰκόνα
φανταστική. Μὰ θυμώμουν κι' ἄλλες
ἐπίσης ὥραιες. Κι' ἔμενα μὲ τὴν ἀμφι-
βολία: τὸ Φθινόπωρο ἢ τὸ Καλοκαίρι;..

Ἐέρω τώρα πῶς οἱ περισσότεροι
ἄνθρωποι βρίσκουν πρὶν ὁμορφο τὸ
Φθινόπωρο, γιὰ τὴ γλῶσσα του καὶ τὰ
χρώματά του, — πρὶν τερπνὸ τὸν Χει-
μῶνα, γιὰ τὴν εὐχαρίστηση πού μᾶς
δίνει ἡ ζεστασιά μέσ' στὸ κρύο καὶ γιὰ
τὴν εὐκολία πού τὴν ἀποκοτῶμε, — κι'
ἀπ' ὅλα πρὶν ποιητικὴ, πρὶν ἀπολα-

στική, πρὶν μαγευτικὴ τὴν Ἀνοιξὴ μὲ
τὲς εὐωδίες τῆς. Καὶ τὸ Καλοκαίρι, μὲ
τὴ μονότονη ἀτμοσφαῖρα του καὶ τὴν
ἀνυπόφορη λαύρα του, τὸ βάζουν
τελευταίον. Συμμερίζομαι κι' ἐγὼ
αὐτὴ τὴν ἰδέα. Ἀλλὰ τὸ παγωμένο
νερὸ πού ἦπια προχτὲς στὴ φλογερή
μου δίψα καὶ τὸ θαυμάσιο δειλινὸ πού
ἀπόλαυσα ἀπ' τὸ παράθυρό μου, μὲ
κάνουν τώρα νὰ μφιθῶ. Τί λέτε
καὶ σεῖς;...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. Α. ZENNEBRAIN
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

— Ναί. Καὶ λέει πῶς θὰ μᾶς ὤφε-
λίσῃ καὶ τοὺς δυὸ αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ,
γιατὶ ἐγὼ θὰ μάθω πῶς καλλιεργοῦν
τὰ χωράφια πού ἔχουν ἀλλοιωτικὸ
χώμα ἀπ' τὸ δικό μας κι' ὁ ξάδερφός
μας θὰ μάθῃ νὰ καλλιεργῇ ἀμπέλια,
ὅπως τὰ καλλιεργοῦμε μεῖς ἐδῶ. Εἶναι
καλὸ, λέει, νὰ ξενιτεύονται τὰ παιδιά,
γιὰ νὰ μαθαίνουν. Καί... καὶ θὰ γυ-
ρίσω σ' ἕνα χρόνο.

— Πῶ, πῶ! σ' ἕνα χρόνο;

— Ναί. Ἄμα τᾶκουσ' αὐτά, μοῦ
φάνηκε πῶς μοῦδωσαν μιὰ κατακε-
φαλιά. Παρακάλεσα τὸν πατέρα μου
νὰ μείνῃ ἐδῶ, μὰ δὲν μᾶφνει. Ὁ
θεὸς μου εἶναι ἔξω χρόνια μεγαλό-
τερός του κι' ὁ πατέρας μου, ἀπὸ
μικρός, ἄκουγε ὅ,τι τοῦ ἔλεγε καὶ
τὸν ἔχει σάν πατέρα. — Ἐλα τώρα,
μοῦ εἶπε, μὴν κάνῃς σάν κοριτσάκι,
πού δὲν μπορεῖ νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὸν
ποδόγυρο τῆς μάνας του! Εἶσαι δεκάξη
χρονῶν καὶ θὰ γίνῃς γεωργὸς σάν καὶ
μένα. Νὰ πᾶς στὸ χτήμα τοῦ θεοῦ
σου. Ὅλοι ἐκεῖ-πέρα εἶναι καλοὶ κι'
ἄξιοι καὶ θὰ σοῦ δίνουν τὸ καλὸ παρά-
δειγμα. Ὁ ἀδελφός μου εἶναι ὁ καλύ-
τερος γεωργὸς τῆς ἐπαρχίας, ὅλα τὰ
χωράφια του εἶναι δικά του καὶ δὲν
χρυστᾷ σὲ κανένα τίποτα. Στὸ χτήμα
ἔχει καὶ μηχανές. Κοίταξε νὰ τὰ μάθῃς
ἐλ' αὐτά κι' ἄμα ἔρθῃς μὲ τὸ καλὸ,
ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνον, νὰ ξέρῃς νὰ τὰ
κάνῃς καὶ στὸ χτήμα τὸ δικό μας. —
Μὰ πατέρα... — Ἀ, λίγα λόγια! Ὁ
θεὸς σου θάρρῃ νὰ σὲ πάρῃ σὲ δέκα
μέρες. Τελείωσε! — Ἔτσι μοῦ εἶπε ὁ
πατέρας μου. Καὶ ξέρεις, Ἀνθούλα...

— Ὡ, ναί, τὸ ξέρω ἄμα πῇ ὁ πατέ-
ρας σου «τελείωσε», στὸ σπῆτι σας
κανεὶς δὲν βγάζει πιά μυλιὰ...
— Λοιπὸν θὰ φύγω. Μὰ νᾶξερεις,
Ἀνθούλα, πόσο λυπᾶμαι!..
Σ' αὐτὸ ἡ Ἀνθούλα δὲν τοῦ ἀποκρί-
θηκε. Καθισμένη σὲ μιὰ καρέκλα,
τὰ μάτια τῆς, γιὰ νὰ μὴ
βλέπῃ τὴ λύπη τῆς ὁ Γιάννης. Ἀλλ'
ἀνάμειξ' ἀπὸ τὰ βλέφαρά τῆς, ἔτρεχαν

τὰ δάκρυα, στὴν ἀρχὴ σάν στάλες βρο-
χῆς, ἔπειτα σάν ἕνα μικρὸ ρυάκι, πού
ἔδρεχε τὰ μάγουλά τῆς κι' ἔπεφτε στὰ
γόνατά τῆς.

Ὁ Γιάννης ἐκάθησε, τῆς ἐπίασε τὰ
χέρια καὶ μ' αὐτὰ σκέπασε τὸ πρό-
σωπό του. Ἡ Ἀνθούλα τὰ ἐννοίωσε
βρεμμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα πού κι' ὁ
Γιάννης δὲν μπορούσε πιά νὰ κρατήσῃ.

Τότε ἡ μικρὴ θέλησε νὰ τὸν παρη-
γορήσῃ.

— Ἐνας χρόνος περνᾷ γρήγορα,
Γιάννη μου! Τώρα ξέρω καὶ γράφω
καὶ κάθε Κυριακὴ ταχυτικὰ θὰ σοῦ
στέλνω γράμμα.

— Θὰ μὲ ξεχάσῃς, Ἀν-
θούλα!.. Οὔτε τὸνομα μου
πιά δὲν θὰ θυμᾶσαι!..

— Ὡ, τί κακὸς πού εἶσαι,
Γιάννη, νὰ μοῦ λὲς τέτοια λό-
για!.. Στιγμὴ δὲν θὰ σὲ ξε-
χάσω ἐγὼ, κι' ὅταν ξανάρθῃς
μὲ τὸ καλὸ, θάμαστε φίλοι
ὅπως καὶ τώρα. Ἐλα, μὴν
πικραίνεις τὸν πατέρα σου, δει-
χνοντας πῶς δὲν θέλεις νὰ
πᾶς, καὶ μὴν πῶς θὰ
σὲ ξεχάσω, γιατί αὐτὸ θὰ πῇ
πῶς δὲν μὲ γνωρίζεις, τέσσερα
χρόνια τώρα πού ζοῦμε μαζὶ
κι' ἔχουμε σ' ὅλα τὴν ἴδια
γνώμη.

Κι' ἡ Ἀνθούλα, μὲ τὸ μαν-
τήλι τῆς, σκούπισε τὰ μάτια
τῆς καὶ τὰ μάτια τοῦ φίλου
τῆς.

Ὅταν γύρισε ὁ Φραντῆς
κι' ἔμαθε πῶς ὁ Γιάννης θὰ
φύγῃ, εἶπε πῶς ὁ πατέρας του
εἶχε δίκιο, γιατί θὰ ὠφελοῦσε
καὶ θὰ διασκέδαζε τὸ παιδί
αὐτὸ τὸ ταξιδάκι, ἐνῶ γρή-
γορα θὰ περνοῦσε ἡ λύπη τοῦ
χωρισμοῦ.

Εἶπε ἀκόμα πῶς τῷ ξέρε το
μέρος ὅπου ἦταν τὸ χτήμα
τοῦ θεοῦ. Εἶχε ὥραια χωρά-
φια καὶ μεγάλα δάση μὲ θεό-
ρατα δέντρα, κρυστάλλινα πο-
τάμια κι' ἄφθονο κυνήγι. Κι'
ἐπρόσθεσε:

— Εἶναι ὥραϊος τόπος. θὰ ἰδῇς,
Γιάννη. Ὅσῳ τί ὁμορφα πού εἶναι
τὰ ταξίδια ὅταν εἶναι νέος κανεὶς!

Ἀλλὰ τὸ μόνο ταξίδι πού ἀγαποῦσε
ὁ Γιάννης, ἦταν ἐκεῖνο πού ἔκανε ἀπὸ
τὴ βίλλα ὡς τὸ σπιτάκι. Κι' ἀποχαιρέ-
τησε μὲ λύπη τὴν Ἀνθούλα καὶ τὸν
πατέρα τῆς, συλλογίζμενος ὅτι σὲ
λίγο θὰ ἐρχόταν ὁ πικρὸς χωρισμός...

Οἱ γονεῖς του τοῦ εἶχαν ἀναθέσει
νὰ προσκαλέσῃ τὸ Φραντῆ καὶ τὴν
Ἀνθούλα σὲ γεῦμα τὴν ἡμέρα πού
θᾶφευγε, γιὰ νὰ γνωρίσουν καὶ τὸ
θεῖό του, κι' ἐκεῖνοι εἶχαν δεχτῇ. Ἀλλὰ

γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Ἀνθούλα ἦταν
λυπημένη πηγαίνοντας στὴ βίλλα. Ὅταν
ἔφτασαν ἐκεῖ, ὁ κύρ-Δεμάρας κουδέν-
τιαζε μὲ τὸν ἀδελφὸ του. Ἦταν ρωμα-
λέος ἄντρας ὡς πενηνταπέντε χρονῶν,
μὲ ἡλιοκαμένο πρόσωπο, μὲ πλατεῖς
καὶ δυνατοὺς ὤμους.

Ἡ Δεμάραινα φίλησε τὴν Ἀνθούλα
κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ τακτοποιῇ τὰ
ροῦχα τοῦ Γιάννη. Δὲν ἦταν εὐθυμὴ
τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ καλὴ γυναίκα καὶ
φαίνονταν πῶς δὲν τῆς ἄρεσε ἡ ἀναχώ-
ρηση τοῦ γιοῦ τῆς. Μὰ κι' ὁ Γιάννης
ἦταν πολὺ διαφορετικὸς. Θάλεγε πῶς
εἶχε λιγνέψει. Τὰ μάγουλά του δὲν

«Ἀρχισαν τότε νὰ κλαῖνε κι' οἱ δύο...» (Σελ. 245, στ. γ').

ἦταν τόσο ροδοκόκκινα, ἡ λύπη εἶχε
μπῇ πιά στὴν καρδιά του.

Μελαγχολικὸ ἦταν καὶ τὸ γεῦμα,
γιατὶ μόνο οἱ τρεῖς ἄνδρες μιλοῦσαν.
Μιὰ στιγμὴ, ὁ θεὸς, γυρίζοντας στὸ
Γιάννη, τοῦ εἶπε:

— Ἐ, ἀνιψιέ! ἐλπίζω πῶς δὲν θᾶσαι
ἐτσι κατσοῦφης κι' ἄμα πᾶμε στὸ
χτήμα: γιατί ἔχω καὶ πέρα μιὰ ψυχο-
κόρη πού εἶναι πάντα χαρούμενη καὶ
δὲν θὰ τῆς ἄρεσε καθόλου νὰ τῆς πᾶω
ἕνα ἀγόρι πού νὰ μὴ μιλά!

— Ὡ, μὴ φοβάσαι! ἀποκρίθηκε ὁ
Φραντῆς. Ὁ Γιάννης εἶναι ζωηρό,
ὁμιλητικὸ παιδί καὶ θὰ σᾶς διασκε-

δάξῃ μὲ τὲς ὁμιλίες του. Θὰ ἰδῇτε!..

Ὅστ' ἐκεῖ, στὴ βίλλα τοῦ θεοῦ,
ἦταν κι' ἕνα κορίτσι! Αὐτὸ δὲν τᾶκουσε
καθόλου καλὰ ἡ Ἀνθούλα. Ἀμέσως
συλλογίστηκε: «Ἄν τὴν ἀγαπήσῃ
καλύτερ' ἀπὸ μένα;» Ὡ, πόσο γρηγο-
ρότερα ἀπ' τὴ χαρὰ ἐρχεται ἡ λύπη
καὶ πόσο ἀργότερα φεύγει! Ἡ Ἀν-
θούλα πού προσπαθοῦσε νὰ παρηγορῇ
τὸ Γιάννη, τώρα δὲν ἔβρισκε τί νὰ τοῦ
πῇ. Τὰ χεῖλιά τῆς δὲν μπορούσαν νὰ νοι-
ξοῦν. Ἐνα χρόνον χωρισμένοι! Μὰ ἕνας
χρόνος, γιὰ τὰ παιδιά, ἰσοδυναμεῖ μὲ
τὴν αἰωνιότητα!

Ἀφοῦ ἀπόφαγαν, ὁ θεὸς σηκώθηκε,
λέγοντας στὸν ἀδελφὸ του:

— Ὁδῶρε, ἐμεῖς πρέπει νὰ
φεύγουμε, γιατί ἔχουμε ὀκτῶ
ὥρων δρόμο. Ἐπειτα δὲ θέλω
νὰ παραργήσουμε, γιατί ἡ
γυναίκα μου θάνησυχῇ μὴν
πάθαμε τίποτα. Πᾶω λοιπὸν
νὰ ζεῖψω τὴν φοραδίτσα. Ἐσύ,
Γιάννη, μείνε νὰ μιλήσῃς μὲ
τὴ μητέρα σου.

Οἱ δυὸ Δεμαραῖοι μὲ τὸ
Φραντῆ πῆγαν στὸ σταβλὸ. Ἡ
Δεμάραινα ἔβαλε τότε σ' ἕνα
καλάθι χοιρομέρι, τυρί, ψωμί,
κρασί, πού θὰ ἔφταναν νὰ
φᾶνε δυὸ ἄνθρωποι τρεῖς ἡμέ-
ρες. Κάθε τόσο σκούπιζε τὰ
μάτια τῆς μὲ τὴν ἄκρη τῆς
ποδιάς τῆς, ἔπειτα ἔπιανε τὸ
κεφάλι τοῦ γιοῦ τῆς καὶ τὸν
φιλοῦσε μὲ στοργή.

Ἡ Ἀνθούλα δὲν ἔκλαιγε
ἀλλὰ κοίταζε μπροστὰ τῆς
χωρὶς νὰ ξέρῃ κι' αὐτὴ τί
ἔδλεπε, οὔτε συλλογίζονταν κἄν
τὸ Γιάννη μόνο αἰσθανόταν
ἀόριστα πῶς ἕνα μεγάλο δυστύ-
χημα τὴν βόηκε, πού δὲν ἤξερε
κανεὶς πότε θὰ τελείωνε...

Κι' ἦταν τόσο χλωμὴ, πού
μιὰ στιγμὴ ἡ μητέρα τοῦ
Γιάννη, ἔχωνοντας τὴ δική
τῆς λύπη, τὴν τράβηξε κοντά
τῆς, ἀγκάλιασε καὶ τὸ Γιάννη
μὲ τᾶλλο τῆς χέρι καὶ εἶπε:

— Φίλησε τὴν Ἀνθούλα,
καὶ πές τῆς πῶς ἕνας χρό-
νος περνᾷ γρήγορα καὶ πῶς δὲν θὰ
μᾶς ξεχάσῃς!

Ὁ Γιάννης ἐφίλησε τὴν Ἀνθούλα.
Κι' ἀρχισαν τότε νὰ κλαῖνε κι' οἱ δύο,
κρύδοντας ὁ καθένας τὸ πρόσωπό του
στὸν ὅμο τῆς μητέρας.

Τὰ κουδουνάκια τῆς Καστανῆς ἀκού-
στηκαν σὲ λίγο καὶ τὰμάξι στάθηκε
μπροστὰ στὴν πόρτα.

— Καρδιά, παιδιά μου! εἶπε καὶ
πάλι ἡ Δεμάραινα: στὸ νὰ
ἰδῇτε τί χαρὲς θὰ ἔχουμε!

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρ. Ἀρ. Π. Κ. καὶ Γρ. Ε.

σιευομένης 'Χύσας' αν βρή δυο-τρεις με άλλο γράμμα, δεν λογαριάζονται! **Μόνιαν** (μεγάλη ευχαρίστηση μου έπροξένησε το γράμμα σου ύστερ' από τόσους μήνες σιωπής) λυποῦμαι μόνο που το έλαβα αφού έξηντηλ'ηθ' ο χ'ωρος των έκτενών απαντήσεων' αλλά μη σε νοιάση γι' αυτό και ξαναγράψε μου' περιμένω!) **'Ελληνοπούλαν της Θράκης** (σ' όλες σου τις έρωτήσεις απαντώ ναι! οι Γαλλικές 'Ασκήσεις επιτρέπεται να είναι και αντιγραμμένες από γαλλικά περιοδικά, γιατί ελάχιστοι είναι σε θέση να κάνουν πρωτότυπες!) **Νεφίδαν του 'Εβρου** (μ' ένθουσιασε το πρώτο σου γραμμάκι γράψε μου συχνά!) **Νικητή του Μαραθώνος** (χαίρω που προσλήφθη το κακό' τώρα εύχομαι τα βέλτιστα!) **Σκόπαν** (όχι, αυτό δεν είναι δυνατό' μόνο έκτακτως γίνεται μετά την δημοσίευση των αποτελεσμάτων' πότε θα μου ξαναγράψης τώρα;) **Γλωσσαμύνητορα** (φτάνει' σε άνωμα γραμμάτια δεν απαντώ' βρίσκεις σε μία μεγάλη πλάνη, που θα σου την έδειχνα, αν μου έγραψες ποιος είσαι!) **'Ισίδαν** (χαίρω που έγεινες καλ'ά' γράφε μου!) **'Ατλαντα** (έστειλα' καλώς να έλθης!) **Θαλασοκυράτορα** (για το διήγημα δεν θυμώμαι' τα Π. Πνεύματα δημοσιεύονται δια κλήρου!) **'Ιωάννα Δάρκ** (έλαβα, εύχαριστώ!) **Κιρκινέζον** (έστειλα') **Ραϊμόνδον Φλεριώ, Μικρόν Σπαρτιάτην** κτλ. κτλ.

Είς όδας επιστολάς έλαβα μετά την 23 'Ιουνίου, θ'απαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 215ου Διαγωνισμού. Αι λύσεις δεκταί μέχρι 28 Αυγούστου.]

436. Δεξιόγινος

Έπίρρημα το ένωνετε
Με κάποια μετοχή
Κι' αντίρροναίκα
Άμέσως μυθική.

Άλεξανδρινός Άστιρ

437. Στοιχειστονόγραφος

Του πουλιού αυτού αν λειψη
Μοναχά ένα φτερό
Και ο τόπος πάη στα ύψη,
Χωρίς άλλο θα προκύρη
Όσο θες πολύ νερό,
Γαλανό και άλμυρό.

Άργάτο Γουονόπουλο

438. Αναγραμματισμός

Με τη χούφτα σου με ρίχνεις
Είς τη γη για να φυτρώσω.
Μά στο Αίγαίο θα με δείχνης,
Τά στοιχία μου τα πέντε
Άν λιγάκι ανακατώσω.

Διανγής Νούς

439. Δημώδες Δίγημα

Τό άντάνι μου τό κόκκινο
Με τον αέρα αΐθαίνει.
Άν φάη ύδλο, τρέφεται.
Άν πιη νερό, πεθαίνει.

Όθρανία Γ. Οικονομάκη

440. Πυραμίδ

Οί σταυροί Κράτος τ. Άσίας
Αντώνια
Ποταμός τ. Εβρώπης.
Μούσα.

Έλευθέριος Ν. Ρουσσάκης

441. Μαγική Είκ. άνευ εικόνας.

— Έ, Μάρω! Κατ'να! θα μου
τή φέρετε επιτέλους να έργαστώ;

— Τί πράμμα, γιαγιά;

— Αυτό που σ'ας είπα.

Γιώγος

442. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 = 'Ιστορ. ποταμός.
2 3 4 5 8 = Μόριον ύγρου.
3 4 1 3 = Άγία.
4 3 7 8 = Κτίριον.
5 6 3 4 7 8 = Επίθετον.
6 2 3 4 7 8 = Κάλυμμα κεφαλής
7 2 6 7 8 = Επιβεβαιωτικόν.
8 3 2 1 7 8 = Ίχθυς.

Ίωάννα Γ. Νικηφοριάδου

443. Ποικίλη Συλλαβική 'Ακροστιχίς

Η πρώτη συλλαβή των κάτωθι
ζητουμένων λέξεων, ή δευτέρα
της δευτέρας και ούτω καθεξής,
άποτελούν Μούσαν:

1, Πόλις της Αυστραλίας. 2,
Πτηνόν όδιδόν 3, Όμηρικος Βα-
σιλεύς. 4, Θηβαία Βασιλοποις.

Άφραϊμένο Κύμα

444. Φωνηεντόλιπον

κβρον-ναντες-πλ-ομλσχ-τ-αφες

Έλπίς της Ανατολής

445. Γρίφος

λι	λι
λι	λι
λι	λι
λι	λι
λι	λι
λι	λι
λι	λι

Μύστω

Διά τους Γαλλομαθείς.

446. *Devinette*
Chacun à tout moment me
montre au bout du doigt.

Υίος του Ψηλορείτη

447. Sans Voyelles

vlr-c-st-pvr

Γιαίτες

Δ Υ Σ Β Ι Σ

των Πνευμ. 'Ασκήσ. του φύλ. 16

210. Φιλύρα (φι, λύρα.)—211.
Τάγος-Τράγος.—212. Πεινώ-πίνω.
—213. 'Ιούνιος-Ιούλιος.—

214. Ν Ε Ρ Ω Ν Σ Α Ο Υ Λ Α Ν Υ Ν
Ο Α Υ Ε Ι Σ Ι Τ Ι
Ο Π Α Η Μ Ε Ν Ο
Ε Λ Ρ Ο Π Α Η Μ Ε Ν Ο

215. Μη δīs επί το αυτό.—216—
220. Διά του Β. βάρος, βαφή,
βόλος, βάθος, άβαξ—221. ΚΑΙ-
ΓΟΥΛΑΣ (Κίμων, 'Αμμόχωστος,
Λέων, 'Ιόνι—224. J A E

ον, Γεώργι- U F E
ος, Ούρανός, P R L
"Υδρα, Λί- B A V I E R E
μα, Άρης, L O T
Σ α υ ρ α.)— A U E

222. Τρέχα G E R
γύρευε και πάντα ρότα.—223.
Δεινόν ή φιλονικία. (δίνω, νί, φύλ-
λον, οικία.)

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταί παρακαλούνται να
δηλώνουν άμέσως την νέαν των
διευθύνων εις τό Γραφείον μας,
άποστέλλοντας και δραχ. 2,50 δια
την έκτύπωσιν της νέας ταινίας.
"Άλλως δεν εϋθυνόμεθα δια την
απώλειαν των φυλλάδιών των.

Ευχάριστο καλοκαίρι

Οδ' περάσετε διαβάζοντας

Τόμους της «Διαπλάσεως».

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με
άλλα στοιχεία δρ. 4, το ελάχιστον τί-
μημα. Πέραν των 10 λέξεων 40
λεπτά ή λέξεις, με πλάγια δε στοιχεία
λεπ. 50 και με κεφαλαία λεπ. 70
Ο χωριστός στίχος δραχμάς 2.
Η προκληρωή είναι απαραίτητη.

(ΚΑ'—859)

Ασμα του 'Ηλιον, μόριος καρδιόγα-
τες εύχες για τα γενέθλιά σου.
ΔΡΟΣΕΡΟΣ ΖΕΦΥΡΟΣ

(ΚΑ'—860)

— "ΘΡΑΚΙΚΟΣ ΘΥΓΙΟΣ," —
ΔΙΑΓΝΩΣΜΟΣ Β' γελοιογραφικόν καρ-
τών. Αηφύησεται ύπ' όπιν ποσό-
της, άσπετης. Προθεσμία δημνος: συμ-
μετοχή 1 δραχμή άπαξ βραβεία προ-
τοφανή.

(ΚΑ'—861)

Αγαπημένη μου Μάγισσα, εύχαριστώ
θερμά για τις εύχες.
Παναχού Παρών

(ΚΑ'—862)

Προκηρύσσω διαγωνισμόν άγράφων
καρτών και γραμματοσήμων. Συμ-
μετοχή 1 δρ. Προθεσμία δημνη. Θά
ληφθ' ύπ' όπιν ποσότης. Βραβεία:
πρώτον 50δραχμion, δεύτερον 40δραχμion
τρίτον 30δραχμion, τέταρτον 20δραχμion.
Δίσις: 'Εμμανουήλ Μάνον (Σύλλογον)
Ταμιακή 11, Θεσσαλονίκη.

(ΚΑ'—863)

Δούκισσα 'Ελένη—'Ελένη Γιαννουκίη
ΠΑΛΗΟ ΒΙΟΛΙ

(ΚΑ'—864)

Μαγεμένη Δύση, είσαι ή 'Ανδρο-
πούλου. Καμέλια, άποκοιμήθηρες;
ΜΑΓΚΑΣ, ΑΛΑΝΗΣ

(ΚΑ'—865)

— K Y K A Ω Ψ —
Σύλλογος 'Ετιάν, γιατί δεν απαντή-
σατε; φαίνεται ότι θα έχετε άφι-
λια, έ; Κακομοιρηδες, σ'ας λυπούμεθα.
'Εξηγητή της Σαχάρας, ανακάλυψε
μας, ντέ!...

(ΚΑ'—866)

ΟΛΕΜΠΙΚ
Βεβαιεί (ΚΑ'—867) και δέχεται.

(ΚΑ'—867)

ΙΔΑΝΙΣΜΕ, δεν διαβάζουνε, πιστεύω,
έφημερίδα στο Σύνταγμα... Σαββα-
τόβραδο βράδυ μάλιστα.

(ΚΑ'—868)

Ενεκα αναχωρήσεώς μου δια Κύπρον,
επιφυλάσσομαι άπαντήσεως στα
γράμματά μου.—ΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

(ΚΑ'—869)

Δεσποινίδες ΜΙΓΚΑ και ΑΛΑΝΗ, σ'ας
άρέσουνε ξεχωριστά οι σετακιούτες
και τα μαύρα; ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

(ΚΑ'—870)

Μέ ένα τεράστιο κύμα μπαίνοντας
στο ζωηρό σαλονάκι της Διαπλά-
σεως, χαίρωτό όλους. ΠΚΕΑΝΟ

(ΚΑ'—871)

ΕΙΔΟΠΟΙΕΙ έμεινους που άλληλογρα-
φοῦσα, ότι συνεχίζω την άλληλο-
γραφία μου στη Δίσις! Δημητρίου Κα-
τσώνη. Άμαρσούσαν Άτιμής.

(ΚΑ'—872)

ΜΗ ΠΑΡΑΜΕΛΕΙΤΕ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΣΑΣ!
ν ήλέτε να μύθετε το μέλλον σας,
τόν χαράχτηρα σας, όλα τέλος πάν-
των που σ'ας συνέβησαν και θα σ'ας
συμβοιν στη ζωή σας, ιδέτε την (ΚΑ'
—885) άγγελία.

(ΚΑ'—873)

Ασπερίδι στην Κύπρο. Τέτοια άσπετα
δεν καλοσυνταίνουν. Πρέπει να
διορθωθεί, ότι έγινε. Περιμένω άν-
τρεσσα για να στείλω πίσω, ότι δεν
περιμένα μια και δε μου χρειάζεται.
Άπορώ πως μ' αναμείψατε και που
δε χωρά. Πέφτει κανένας τόσο χαμηλά
κάποτες...

(ΚΑ'—874)

Μαρία, άντρεσσα Σας θέλω.—Βασι-
λισσα των Όρειών, πόσο έρω έπε-
σε!

(ΚΑ'—875)

— ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΝΩΣΜΟΣ —
Προκηρύσσω διαγωνισμόν Μ. Μυστι-
κών, Βραβεία: Α' Περί των Σε-
ληνών, Β' Βαράνος Μυζακούεν, Γ'
Πειραταί της Θαλάσσης, Δ' Σλαβο-
Μιλτιάς. Προθεσμία δημνος: Συμμε-
τοχή έλευθερα. Στείλατε: Κωνσταντί-
νον, Ταχ. Θ. 17, Θεσσαλονίκη.

(ΚΑ'—876)

Νά—Κάε, θα στείλεις καμιά κάρτα;
Χαιρετισμούς στην Πούα...
Ήρα, Σαφρώ

(ΚΑ'—877)

Πεταχτός και πηδηχτός έφθασε ο ΜΠ-
ΡΑΙΚΟΚΟΣ. Βρίτε τον.

(ΚΑ'—878)

ΣΑΠΦΟ, ληψήθηκα πολύ που δεν σε
αποχαιρέτησα, μα δεν πειράζει έ;
Θέλεις ν' άλληλογραφοῦμε άπ' εύθείας;
ΝΙΚ—ΚΑΡΤ

(ΚΑ'—879)

Δροσερή Ζέφυρος, Γούλλε, θα κάνετε
λάθος' δεν έξρω τον έαυτόν μου
για πλανίσταν... Κιρκινέζος

(ΚΑ'—880)

Μάγκα, 'Αλάνη, μάς φαίνεται πως όρ-
κεία καλά νουνοϊζόμαστε, έντο-
σούτ' όμως δεν ανταποδίδομεν τα ίσα.
Μπορούσατε όμως να δώδατε περισσό-
τερη σημασία στα μαθήματα και όλι-
γότερη στις άλάνιες.—'Αμαρνήλις, Σαά
Έντιχίας, Φεργαράνι, Αντιγόνη, Γιομήνη,
Αλία.

(ΚΑ'—881)

ΡΙΤΑ, σ' εύχαριστώ για την τιμή.
'Ολέμικ, στείλε. Φιλόσοφ, έλαβα.
ΠΑΝΟΣ ΧΕΙΜΑΡΡΙΩΤΗΣ

(ΚΑ'—882)

ΣΑΠΦΟ, θα μ' εύχαριστούς ένα σου
τετραδιάκι Μ. Μυστικών.— ΑΡΑΠΑΚ

(ΚΑ'—883)

Α' ΔΙΑΓΝΩΣΜΟΣ «ΣΥΜΦΩΙΩΣΕΩΣ»
Προκηρύσσομεν διαγωνισμόν κάρτ-
ποστάλ και ζωγραφικής. Προθε-
σμία δημνος: βραβεία: τρία βιβλία
έκλεκτά. Δίσις νέα: κ. Κ. Χατζημά-
κου, 'Ερατοσθένους 15, 'Αθήνα.
ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ
ΣΤΟΝ ΔΙΑΓΝΩΣΜΟΝ
ΤΗΣ «ΣΥΜΦΩΙΩΣΕΩΣ»,
(ΚΑ'—884)

Από τις καλές κάρτες που έλαβα διά-
λεξα: α') της Μαθητικής 'Ενώσεως
β') Νίκου Σεφερτζή. Στείλτε Δίσιον και
ταχυδρομικά. Λοιπούς εύχαριστώ.
Νεαρός 'Ιπποτίης

(ΚΑ'—885)

Α' ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΝΩΣΜΟΣ
«Ποιός νομίζετε ότι είναι εύτυχέστα-
τος άνδρoς;» Η άπάντησι
γραμμένη σε κάρτα. Συμμετοχή 80λε-
πτο. Βραβεία έκλεκτά. Δίσις: Νίκων
Πουλιόπουλον, μαθητήν, Θήβας.

(ΚΑ'—886)

ΑΡΟΡΑΜΑ.—'Η Δίσις μας στην (ΚΑ'
—889) κατά λάθος ένωσθη 'Αθήνας
άντι Πατρως Μαχαίρας, Γαρόδινας

(ΚΑ'—887)

Πάνο Χειμαρνώτη, Τριανταφυλλένιο
Μποικετάνι, Σας εύχαριστώ. Μι-
μόδας, έστειλα. Παναχού Παρών

(ΚΑ'—888)

Νά κι 'εφθασά! 'Εμπρός, συνάδελ-
φοι! Μη φοβάστε τους νουραμ-
πιέδες άστυνομικούς, διότι σ'ας στα-
τούν συγκαταλέγοντάς με με τους τυ-
φεκισθέντας. 'Επάνω τους, φωτιά! δια-
τάττει ο άσέλλητος

(ΚΑ'—889)

Αποκαλύπτω τον Σύλλογον «Μ. Σ.
Μ. Μ.» Στόλου—Βασιανμένη 'Ελ-
λάς, Οικονομόπουλος—'Ασπερος 'Αρά-
σης, Στύλος—Κρητικό Τυρί.
Κ. Λυκούρης

(ΚΑ'—890)

Στους Κυριούς Πανελληνιονίκας
ΙΩΑΝΝΗΝ ΤΑΜΙΑΝΟΝ
ΚΩΣΤΑΝ ΠΑΝΤΕΛΙΔΗΝ
ΑΝΔΡΕΑΝ ΤΣΟΥΡΗΝ
ΦΡΙΣΟΝ ΜΙΚΕΛΑΙΔΗΝ
άποστέλλω δόλοσμο συγχαρητήρια,
εχόμενος νίκην εις 'Ολυμπικούς Πα-
ρισίον.

(ΚΑ'—891)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ!!!
Θέλοντας να πλουτίσω το λεύκωμα
και το άλμπουμ μου, προκηρύσσω Δια-
γωνισμό Μ. Μυστικών και καρτών.
Στηριζόμενος επί της άγάπης σας,
θεωρώ την έκτύπωσιν έξοφολογισμένην.
Στις κάρτες γράμματα κατά για ήθημι.
Προθεσμία δημνος: Στά καλύτερα ά-
παντώ. Βραβεία έκλεκτά.
'Ενεκα αλλαγής διευθυνσεως τα φυλ-
λάδια μου έχάνοντο. Όσοι μου έπα-
ρτασαν άλληλογραφίαν ή όσοι ζήτην
τοιαύτην ες γράμμον: Νικόλαον Θεο-
δοσιάδη, Ακαυθόντι Κύπρου.
Κερκυραίοι, Θεσσαλονίκης, Χλωρίς,
άλληλογραφοῦμε;

(ΚΑ'—892)

ΤΡΑΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ